

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. F., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Nádražní 2,
306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 20.10.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2022 č.j.
KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 20.10.2022 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 7.11.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2022 č.j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákona o pobytu cizinců**),

doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 60 (šedesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022 ze dne 15.08.2022, prodlužuje s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 120 (sto dvacet) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 15.08.2022 v 10:15 hodin.

2. **V podané žalobě** žalobce nejprve uvedl, že spatřuje zásadní pochybení žalovaného v tom, že ačkoliv tvrdí, že správní vyhoštění je reálné a prodloužení zajištění zákonné, neuvedl v napadeném rozhodnutí, jaké dílčí kroky tedy proběhnou v rámci prodloužení zajištění. Toto odůvodnění je v rámci institutu zajištění za účelem správního vyhoštění naprosto klíčové. K nezbytnosti uvedení dílčích kroků se recentně vyjadřují také Krajské soudy. Současně se žalobce domnívá, že prodlužování zajištění nemá být trestem pro žalobce, jak se snaží naznačit žalovaný v posledním odstavci napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o prodloužení zajištění nemá primárně směřovat k potrestání žalobce v rámci jeho dalšího plánovaného směřování, nýbrž má jasně směřovat k naplnění cíle žalovaného – tedy k realizaci správního vyhoštění.

Dále namítal, že správní orgán porušil ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f Úmluvy a ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), a výše zmíněné rozhodnutí o prodloužení zajištění je tedy nezákonné. Zásadní povinností správního orgánu mělo být náležité odůvodnění v tom smyslu, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během stanovených 60 dní a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. K bližší časové náročnosti se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že doposud nebyla ověřena totožnost žalobce, nebyl tak vystaven náhradní cestovní doklad. K tomuto žalobce citoval rozsudek Krajského soudu v Brně, č.j. 41 A 21/2021-32 a dále uvedl, že povinností Policie ČR tak bylo nejen vyspecifikovat jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, nýbrž také upřesnit v odůvodnění svůj odhad provedení jednotlivých úkonů. Policie ČR tak pochybila, když ve svém rozhodnutí neuvedla přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází vyhošťovacího procesu. Z důvodu absence náležitého odůvodnění lze rozhodnutí považovat za nezákonné, obzvlášť pak za situace, kdy došlo k prodloužení zajištění. Žalobce se domnívá, že toto odůvodnění je zásadní v jakémkoliv rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, obzvlášť pak v rozhodnutích ve věci prodloužení omezení osobní svobody. Pokud Policie ČR tento odhad učinit nedokáže, je namístě z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění, k čemuž se také opakovaně vyjadřují v aktuálních rozsudcích Krajské soudy. Popřípadě stanovit dobu, která bude odpovídat možné reálné době realizace správního vyhoštění. Totožná argumentace Krajského soudu v Brně byla obsažena také ve zrušujícím rozsudku ze dne 8. listopadu 2021 pod č.j. 41 A 28/2021-22.

Vyhodnocení, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby, a jaký čas tyto úkony zaberou, však musí žalovaný provést přísně individuálně. Nikoliv paušálním odhadem. Na základě tohoto vyhodnocení pak může stanovit konkrétní dobu, po kterou je nutné zajistit cizince, případně jeho zajištění prodloužit. Prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů sice zdůvodňuje. Toto odůvodnění je však šablonovité a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobce. Rozhodnutí žalovaného je proto ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 1 As

12/2009-61 ze dne 15.4.2009 a usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 7 As 79/2010-150, ze dne 23.11.2011. Z těchto důvodů má žalobce za to, že napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do práv žalobce na osobní svobodu. Rozhodnutí má i vady nedostatečného odůvodnění v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

V neposlední řadě žalobce namítal, že ve výroku není stanoveno správné ustanovení, podle kterého došlo k prodloužení zajištění. Dle § 68 odst. 2 správního řádu platí následující: „*Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 2.*“ Z tohoto je patrné, že každý výrok ve správním rozhodnutí musí být opřen o konkrétní právní ustanovení, ze kterého vyplývá daný závěr, podle čeho bylo rozhodnuto a jak bylo rozhodnuto. V rozhodnutí o (prodloužení) zajištění cizince se tak bude vždy vyskytovat výrok, kterým se rozhoduje o samotném zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále délka, po kterou dané zajištění trvá podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí této základní náležitosti ovšem nedostalo. Ve výrokové části napadaného rozhodnutí je sice uvedeno, že se zajištění žalobce prodlužuje, nicméně není uvedeno dle jakého právního ustanovení. Žalobce dále uvedl, že i např. komentář ke správnímu řádu výslovně podporuje náležitost, že právní ustanovení je povinnou součástí správního rozhodnutí, jinak je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné a tento komentář následně citoval. Žalobce uvedl, že je to právě výrok, který je nejdůležitější součástí správního rozhodnutí, proto by mělo být dbáno z hlediska přesnosti co největší zřetel a důraz na přesnost a soulad s právními předpisy. Zvláště pokud jde o tak citelné rozhodnutí, kterým je rozhodnutí o zajištění.

Ačkoliv tedy judikatura dovodila, že uvedení právního ustanovení postačuje uvést ve výrokové části, ani v napadaném rozhodnutí se tak nestalo a právní ustanovení (§ 125 odst. 2) není nejen ve výrokové části rozhodnutí, ale ani následně v jeho odůvodnění, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K tomuto konkrétně žalobce odkázal a citoval také na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16.6.2022, č.j. 56 A 1/2022-14 a následně uvedl, že (patrně) správné ustanovení § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců nebylo v rozhodnutí nikde zmíněno a rozhodnutí je proto nezákonné. Stejně tak žalobce uvedl, že není správný ani primární výrok týkající se prodloužení zajištění, neboť tento odkazuje na § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tato ustanovení se ovšem týkají prvotního zajištění a nikoliv prodloužení zajištění, kterého se týká právě ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.10.2022 č. j. KRPP-120020-20/ČJ-2022-030022** bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 120 (sto dvacet) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 15.08.2022 v 10:15 hodin, jak uvedeno shora. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že žalobce byl kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**) dne 14.08.2022 v 08:22 hodin ve vlaku ALX 362 na trase Praha – Nürnberg, ve stanici Furth im Wald, při vstupu do SRN. Při kontrole nepředložil žádné doklady, které by jej opravňovaly ke vstupu a pobytu na území SRN, a proto byl policií SRN zadržen a dne 15.8.2022 v 10:00 hodin v Domažlicích na základě readmisní dohody mezi Českou republikou (dále jen **ČR**) a SRN předán žalovanému. Provedenou lustrací nebylo zjištěno, že by žalobce měl v ČR povolen

jakýkoli druh pobytu, a proto byl dne 15.8.2022 v 10:15 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o Policii**), zajištěn a eskortován na Policii ČR, Krajské ředitelství Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort k provedení dalších úkonů.

Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 15.8.2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dne 15.8.2022 sepsal správní orgán s žalobcem protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaného pod č.j. KRPP-119915-8/ČJ-2022-030022 ve spise vedeném pod čj. KRPP-120020-1/ČJ-2022-030022 (dále jen **protokol**), kde potvrdil výše uvedené skutečnosti a dále mimo jiné uvedl, že se jmenuje H. F., nar. X. přísl. X trvale bytem X, přicestoval dne 13.8.2022 vlakem ze Slovenska. Z Tuniska vycestoval 1.7.2022 letecky do Turecka dále přes Řecko, Chorvatsko, Srbsko, Maďarsko, Slovensko. Cestovní doklad měl vydaný, ale v Řecku mu někdo ukradl tašku i s cestovním dokladem. Nevěděl o tom, že k pobytu v ČR potřebuje povolení. Jiný doklad nemá. Jeho otec se jmenuje N. F., datum narození nezná, je mu asi X let, bydlí ve svém domě na adrese X. Jeho matka R. F., již zemřela v roce 2009. Má jednoho bratra a dvě sestry. S otcem bydlí mladší sestra. Ostatní sourozenci již mají své rodiny, žijí jinde. Má středoškolské vzdělání, studoval 12 let. Vojenský výcvik neabsolvoval, zaplatil peníze, aby nemusel na vojnu. S cestou do Evropy mu nikdo nepomáhal. V minulosti měl povolený pobyt v Holandsku, ale ten mu již propadl. Nikde jinde povolen pobyt nemá. Pro legalizaci pobytu na území ČR nic neučinil, ČR pouze projížděl. V Tunisku si nějaké pojištění dělal, ale u sebe nemá nic, čím by to doložil. V ČR nikoho nemá, s nikým nesdílí společnou domácnost, nemá tady žádné příbuzné, ani zde nemá nikoho, kvůli komu by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Z Tuniska vycestoval 1.7.2022, protože otec na něj tlačil, aby odešel z domu, protože se znovu oženil. V Tunisku má otce, který ho ale doma nechce, sourozenci si žijí své životy. Do Tuniska se vrátit nechce, chtěl by vycestovat do Holandska. V případě návratu do domovského státu se bojí o svůj život, byl několikrát ohrožený na životě ze strany státu, protože o všem otevřeně mluvil. Na území ČR nemá žádný movitý ani nemovitý majetek, závazky ani pohledávky. Má peníze z Holandska, u sebe má asi 400,- Euro. Na území ČR nespáchal žádnou trestnou činnost, ani na něm nebyla páchána. ČR naposledy opustil včera, 14.8.2022, při cestě vlakem do Německa. Nikdy nežádal o mezinárodní ochranu v ČR a ani na území jiného členského státu EU. Je zdravý, žádné léky neužívá. O svém zajištění nepožaduje kohokoli vyrozumívát.

Na základě výše uvedených skutečností bylo 15.8.2022 žalobci vydáno Rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 15.8.2022 od 10:15 hod. Žalobce byl následně umístěn v ZZC.

Dne 24.8.2022 byla na Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **ŘSCP**) pod č.j. KRPP-120020-16/ČJ-2022-030022 odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce a následného obstarání náhradního cestovního dokladu žalobci k vycestování cestou Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze. Dne 7.10.2022 byla správnímu orgánu doručena odpověď ŘSCP č.j. CPR-27229-06/ČJ 2022-930311-T247 (KRPP-120020-17/ČJ-2022-030022), kde je mimo jiné uvedeno, že ŘSCP odeslalo dne 6.9.2022 na Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze veškeré dokumenty týkající se zjišťování totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci, které ale ŘSCP nedoručilo žádnou odpověď k totožnosti

žalobce. ŘSCP však k této věci dále sděluje, že v předchozích případech ověřování totožnosti státních příslušníků Tuniské republiky byla s Velvyslanectvím Tuniské republiky velmi dobrá spolupráce, kdy byl v několika případech vydán náhradní cestovní doklad a následně byla provedena realizace správního vyhoštění. Lhůta odpovědi ze strany velvyslanectví je v těchto případech minimálně dva měsíce, proto dle sdělení ŘSCP není možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 13.10.2022. Tyto skutečnosti jsou podloženy: Podklady z readmise a správního řízení ve spise č.j. KRPP-120020-1/ČJ-2022-030022, Rozhodnutí o zajištění č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022, Sdělení č.j. CPR 27229-06/ČJ-2022-930311-T247 pod č.j. KRPP-120020-17/ČJ-2022-030022.

Dále se žalovaný opětovně zabýval naplnění všech zákonných podmínek zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu mimo jiné uvedl, že nemá pochybnosti o věku žalobce, na první pohled je zjevně starší 15-ti let. Žalobce ve správním řízení vedeném pod č.j. KRPP-119915/ČJ-2022-030022 vystupoval pod totožností H. F, nar. X, kdy stejnou totožnost uváděl i policii SRN. Svůj věk nikterak nezpochybnil. Žalobci bylo dne 15.08.2022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. KRPP-119915-11/ČJ-2022-000022, nabylo právní moci dne 26.8.2022.

Žalovaný dále uvedl, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Nizozemska, ale jak podotkl žalovaný, žalobce nebyl oprávněn ke vstupu do ČR a dále není oprávněn ke vstupu do Nizozemska a ani do jiného smluvního státu. V protokolu žalobce sám mimo jiné uvedl, že v ČR nemá žádnou stálou adresu pobytu, nemá, u koho by mohl bydlet a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, tj. nemá dostatečnou částku k poskytnutí finanční záruky dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu nelze toto zvláštní opatření za účelem vycestování z území žalobci uložit. V tomto daném případě by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde není záruka, že žalobce vycestuje zpět do Tuniska. Správní orgán po zhodnocení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dle tohoto ustanovení je nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Žalovaný k tomuto uvedl, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Tuniska, ale chce cestovat dále do Nizozemska, kde již v minulosti byl, v současné době v Nizozemsku nemá povolený pobyt a ani v jiném členském státě EU a nemá platný cestovní doklad. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalobce nechce opustit území členský států EU.

Žalovaný dále zhodnotil možnost uložení zvláštního opatření, kde mimo jiné uvedl, že dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Nizozemska, ale není oprávněn ke vstupu do Nizozemska (do jiného smluvního státu), správnímu orgánu tedy nezbyvá než konstatovat, že zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze uložit.

Následně se žalovaný zabíral dobou zajištění, k čemuž uvedl, že dne 15.8.2022 správní orgán vydal žalobci rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022. V souladu s ustanovením §124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán v rozhodnutí o zajištění stanovil dobu trvání zajištění na 60 (šedesát) dní tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Žalobce pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoliv dokladu totožnosti. Z tohoto důvodu musí správní orgán nejprve požádat ŘSCP o ověření totožnosti a vydání cestovního dokladu k vycestování z území ČR. Ředitelství služby cizinecké policie cestou Velvyslanectví Tuniské republiky v Praze ověří totožnost žalobce a zajistí vydání náhradního cestovního dokladu. Po ověření totožnosti žalobce a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění žalobce realizuje ŘSCP výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Do ověření totožnosti Velvyslanectvím Tuniské republiky nelze správní vyhoštění žalobce realizovat. Žalovaný zopakoval údaje ohledně komunikace s ŘSCP ze dne 7.10.2022 (viz výše), kdy není možné provést realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do domovského státu ve lhůtě současného zajištění, tj. do 13.10.2022, proto byla podle §124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění o 60 (šedesát) dnů, tj. celkem na 120 (sto dvacet) dnů od omezení osobní svobody od 15.8.2022 od 10:15 hodin. Doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, která spočívá v tom, že do doby než bude ověřena totožnost žalobce cestou Velvyslanectví Tuniské republiky a následného vydání náhradního cestovního dokladu, nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje ŘSCP správní vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný konstatoval, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Správní orgán průběžně po dobu zajištění cizince prověřoval a dále prověřovat bude, zda důvody zajištění trvají.

Rovněž se žalovaný zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky žalovaný předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, že se doposud nepodařilo ŘSCP ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, i když komunikuje s Velvyslanectvím Tuniské republiky, které provádí kroky k ověření totožnosti žalobce. Žalovaný se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku NSS a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné. Žalovaný bude v době trvání zajištění žalobce průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, zda nenastaly důvody pro využití mírnějšího opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) a zda nenastaly skutečnosti negativně ovlivňující realizovatelnost správního vyhoštění. V takovém případě žalovaný žalobce neprodleně propustí ze zajištění.

Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění žalobce bezodkladně ukončeno.

Následně se žalovaný v souladu s judikaturou NSS zabýval též otázkou zajištění práva na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, když NSS v minulosti judikoval, aby bylo dostatečně zajištěno toto právo, měla by doba zajištění být stanovována v cca měsíčních intervalech (z důvodu možnosti podání žaloby ve správním soudnictví pouze 1x proti každému rozhodnutí o prodloužení zajištění). Žalovaný konstatoval, že citovaný nálezn NSS se vztahoval k již neúčinnému znění zákona o pobytu cizinců a účinná zákonná úprava dostatečně zajišťuje právo žalobce na přezkum tohoto rozhodnutí. Správní orgán vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění žalobce je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod. Také porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené uvedeným důvodům zajištění.

Na závěr žalovaný konstatoval s ohledem na skutečnost, že žalobce nechce dobrovolně vycestovat do Tuniska a má v úmyslu dále pokračovat do jiného členského státu, v tomto případě do Nizozemska, že nezbyvá než přistoupit k prodloužení zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění, neboť je zde důvodné podezření, že žalobce bude pokračovat dále ve své cestě do Nizozemska.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě**, které bylo doručeno soudu dne 7.11.2022, mimo jiné uvedl, že žalobce namítá, že prodloužení zajištění je nezákonné, dále argumentuje absencí dílčích kroků v rámci realizace správního vyhoštění. K tomu žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s právem. Pokud jde o údajnou absenci dílčích kroků, pak žalovaný neví, jaké dílčí kroky má žalobce na mysli, když o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu žalobce žalovaný dne 24.8.2022 požádal ŘSCP, tedy obratem po zajištění. ŘSCP stále komunikuje s Velvyslanectvím Tuniska ve věci ověření totožnosti žalobce a následně vydání náhradního cestovního dokladu. Tuto situaci nemůže žalovaný nijak ovlivnit ani urychlit a žádné dílčí kroky nepřicházejí do vyřízení ze strany Velvyslanectví Tuniska v úvahu, které s ŘSCP komunikuje, ale totožnost zatím neověřilo. K námitce žalobce, že ve výroku není stanoveno správné ustanovení, podle kterého došlo k prodloužení zajištění, žalovaný uvedl, že neshledává žádné nedostatky ve výroku napadeného rozhodnutí, neboť všechny vytýkané nedostatky žalobcem jsou ve výroku obsaženy. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení. Na závěr žalovaný uvedl, že souhlasí, aby soud rozhodl bez jednání, nepožaduje osobní zastoupení na jednání, ani neuplatnil náhradu nákladů řízení.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.10.2022 i ve vyjádření žalovaného k žalobě odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 11.10.2022 žalobce převzal osobně dne 11.10.2022 za přítomnosti tlumočnicka jazyka arabského.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o

právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
8. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
9. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
10. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.“
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 11.10.2022 z důvodů v ní uvedených. Soud však žalobu neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
12. Na úvod soud uvádí, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie (dále i **SD EU**) k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, S. Š. K. (Ch.) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude s přihlédnutím k uvedeným

lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, M., ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.

13. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciální), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelsí přípustné době zajištění.
14. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu.
15. Žalobce nejprve namítal absenci dílčích kroků, které mají proběhnout v rámci prodloužení zajištění za účelem jeho vyhoštění. Soud k tomuto uvádí, že ohledně odůvodnění doby prodloužení zajištění NSS v rozsudku ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, konstatoval, že *„správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu).“* Soud na tomto místě musí uvést, že jednotlivé dílčí kroky pro realizaci vyhoštění byly obsaženy v rozhodnutí o prvotním zajištění ze dne 15.8.2022 č.j. KRPP-120020-3/ČJ-2022-030022, a to na straně 4-5 a také žalovaný znovu zopakoval jednotlivé kroky v napadeném rozhodnutí na straně 6.
16. Soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal, že posledním krokem před samotným vyhoštěním je ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradních cestovních dokladů Velvyslanectvím Tuniské republiky. Je pravdou, že žalovaný neuvedl vlastní úvahu, jak dlouho tento krok potrvá, vzhledem k tomu, že není v jeho pravomoci, ale převzal úvahu ŘSCP, o délce trvání tohoto kroku na straně Velvyslanectví Tuniské republiky. Jak je uvedenou v napadeném rozhodnutí, je to právě ŘSCP, které žádá jednotlivá velvyslanectví o spolupráci. ŘSCP na základě zkušeností s jednáním s Velvyslanectvím Tuniské republiky uvedlo, že jejich odpověď trvala v předchozích případech minimálně 2 měsíce. Žalovaný tedy tyto závěry ze sdělení ŘSCP ze dne 7.10.2022 převzal, jako podklad k určení doby prodloužení zajištění. K tomuto NSS ve svém rozsudku ze dne 13.10.2022 č.j. 9 Azs 107/2022-41 uvádí, že *„V rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, splňuje náležitosti odůvodnění konkrétní doby prodloužení úvaha spočívající v převzetí obsahu sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkového zjištění.“*
17. Vzhledem k výše uvedenému, má tedy soud za to, že jednotlivé dílčí kroky byly dostatečně popsány a doba prodloužení zajištění byla dostatečně odůvodněna. Dle názoru soudu dosavadní postup žalovaného směřující k vyhoštění žalobce a jeho zajištění není v rozporu

s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy ani s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců či § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Z toho důvodu má soud za to, že tato námitka žalobce je nedůvodná.

18. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na rozsudky NSS a v nich vyjádřené závěry - ze dne 31.7.2013 č. j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As 115/2013 - 59, kdy NSS konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“
19. Žalobce dále poukázal na rozsudky NSS zabývající se povinností správního orgánu zabývat se realizovatelností vyhoštění. K tomuto soud jenom opakuje, že jedinou překážkou, která v tuto chvíli brání ve vyhoštění žalobce, je fakt, že se žalobce přicestoval do ČR bez patřičného oprávnění a svého cestovního dokladu, a Velvyslanectví Tuniské republiky, ještě nebylo schopno ověřit jeho totožnost a vydat mu tak náhradní cestovní doklad. Vzhledem k tomu, má soud za to, že vyhoštění žalobce je realizovatelné a žalovaný se s touto otázkou dostatečně vypořádal.
20. Následně žalobce namítal fakt, že výrok rozhodnutí postrádá relevantní právní ustanovení. K tomu uvedl, že v rozhodnutí o (prodloužení) zajištění cizince se tak bude vždy vyskytovat výrok, kterým se rozhoduje o samotném zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále délka, po kterou dané zajištění trvá podle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v tomto, ale neuvádí pravdivé informace. Rozhodnutí o prodloužení zajištění musí ve výroku obsahovat ustanovení na základě, jakého bylo zajištění prodlouženo. V tomto případě se jedná o § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jak je již citováno výše, kde je mimo jiné uvedeno, že „Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.“ Je tedy jasné, že v případě tohoto rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince, je to právě § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který je pro toto rozhodnutí rozhodující a které žalovaný správně uvedl ve výroku napadeného rozhodnutí.
21. K samotnému ustanovení o délce zajištění, soud uvádí, že v žalobě zmíněném § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že „Policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud...“ Soud si zde dovilil přidat důraz, a to proto, že je v tomto případě jasné, že toto ustanovení zakládá situace, kdy může doba zajištění překročit 180 dní dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl právě § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na to, že celková doba zajištění po prodloužení zajištění činí toliko 120 dní od okamžiku omezení osobní svobody. Celková doba tak tedy ještě nepřekročila 180 dní dle §

125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a tak tedy nebylo nutné přistoupit k prodloužení zajištění a určení doby zajištění dle § 125 odst. 2, případně písm. c) zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno: „*v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí*“. Z těchto důvodů jsou námitky žalobce týkající se neuvedení relevantních právních ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí nedůvodné.

22. Na závěr soud uvádí, že neshledal v napadeném rozhodnutí žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vydané v souladu s platnou právní úpravou a obsahující dostatečné i srozumitelné odůvodnění, ač je žalobce opačného názoru.
23. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 16. listopadu 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně